

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσιν πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐτυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — **δύκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Μαρτίου δεκάτη τρίτη,
τοῦ Θεοτόκῃ 'ψηλὸν' ἡ μύτη.

Εἰκοσιτέσσερα καὶ τετρακόσα,
γλεντᾶτε κι' ἔρχονται καινούργια γρόσα.

**Κεφάλαιον σπουδαζόν'καὶ κρίσιμον πολὺ,
ὅπου ὁ Θεοτόκης μετὰ τοῦ Φασουλῆ
τοὺς δανειστὰς εὗρσκει καὶ τοὺς παρχκαλεῖ.**

(Ὁ Φασουλῆς τὸν Ὑπουργὸν ἀπὸ τὸ χέρι σέρνει
καὶ μέσα εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν δανειστῶν τὸν φέρνει.)

Φ.—Μεγάλοι ἐξοχώτατοι καὶ κύριοι τῆς λίρας
παρουσιάζω πρὸς ὑμᾶς τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας.
'Αν κι' εἶναι Κόντες δυνατοί, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὑπέικων
εἰς τὴν ἀνάγκη τὸ βαρὺ καὶ λυπηρὸν καθήκον
παρουσιάζεται σκυρτὸς πρὸς σᾶς τὰ περιτρίμματα
μὴ τὴν μεγάλην ἐντολὴν νὰ σᾶς ζητήσῃ χρήματα.

—
Ἀκούετε παρακαλῶ τί ὄρους θὰ προτείνῃ,
μὴ ἀπαιτήσεις πρὸς αὐτὸν προβάλλετε βαρεῖας,
καὶ μὴ μ' αὐτὰς τοῦ κάμετε ταυτίαν του τελατίνι,
οὐκ νὰ μᾶς νομίζετε κοροῖδα φαντασίας.
Καὶ μὲν ζητιᾶνα πρὸς ὑμᾶς προβαίνει ἡ Ρωμηοσύνη,
ὅλ' ὅταν ὁμῶς λέγεται κανένας τσελεπῆς,
ὅλ' τότε πρέπει βέβαια κι' ἡ ἐλεημοσύνη
νὰ εἶναι κι' ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπής.
Ὅφειλε κάθε δανειστὴς καὶ παληοκαφρενὴς
νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν Κόντε μας τὸ οὐς τὸν εὐμενὲς,
ναίτε τὰς ὀφειλὰς τὰς πρώτας νὰ ξεχάσετε,
καὶ δὲν εἶναι κίνδυνος καθόλου νὰ τὰς χάσετε,
ἀλλὰ μ' ἐκεῖνην σας τὴν Ἀγγλικὴν ἀφέλειαν
νὰ μὴ ζητῆτε παρ' ἡμῶν παραμικρὰν ὠφέλειαν,
ναίτε σὺν δίκαιον τὸ πρέπον νὰ δικάζετε
καὶ λέγοντες πῶς ἡ Ἑλλάς προώρυσται νὰ ζήσῃ

ὀφείλετε τὸν Κόντε μας νὰ μὴ τὸν ἀνγκάσετε
Κόντε-Πεινάου 'στῶν Ρωμηῶν τὸν Λόρδο νὰ γυρίσῃ.

Ἀκούσετε παρακαλῶ τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
κι' ἂν τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος μὲ δὴθ βαδίξῃ πῆρας,
τὴ μίαν ἐκ τῶν ὀπισθεν, τὴν δ' ἄλλην ἐμπροστά,
ὁ Κόντες ὁμῶς τέσσαρας ἐκ περισσοῦ βαστά,
κι' ἂν σεῖς αὐτὰς τὰς τέσσαρας μὲ λίρα τοῦ γεμίσετε
τὴν γραίαν Ἀλδιόνα σας μεγάλως θὰ τιμῆσετε,
ἐγὼ δέ, φίλοι δανεισταί, μὲ κάθε μετρημένη
θὰ καίω 'στὰ ρουθούνια σας παντοῦνιό χιῶνι.

Θ.—Εἰς τὸν προβαλλομέν σας πέμψαντες ἐμδαίνω
μὲ μάτιχ σὰν γαρίδα, μὲ μοῦστο 'στὸ ὠρό,
κι' ἐμπρὸς σας γονατίζω καὶ δανειὰ προσμένω
γιὰ τὸν κακὸ καιρὸ μας, τὸν μαῦρο καὶ συρρό.

Ἐδῶ νάλθῃ ἡ μοῖρα μοῦ ἐγοράσῃ καὶ μῆκος
'στους ὁδμούς τοῦ Λονδίνου ὁμιλῶντος στεργαταί,
μὰ σήμερα 'μπροστὰ σας — καλὸς ψυχρὸς σας χρόνος —
τὸ δάνειον σᾶς φάλλω χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ.

Τῆς λίρας ἀποπαῖδι σὰν εὐνοεπύρου φύλλο
τὸ ἄσκόπο μοῦ βῆμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ πλανῶ,

ἡμερόναι.

κανείς δὲν μὲ κυττάζει, κανείς δὲν μ' ἔχει φίλο,
γιατὶ μὲς 'στὸ πουργί μου δὲν ἔρρισκεται λιανό.

Δὲν ἔχομε πεντάρα!... 'σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια
ἐρήμωσις καὶ πείνα καὶ κρύο κατοικεῖ...
τὰ ψάλλουν νύκτα 'μέρα τῆς Μπόρσας σκυλολόγια
καὶ καθενὸς μουφλούζη ἀγρία μουσική.

'Αλλους τρανοὺς σὰν βλέπω τὴν ὥρα ποὺ χαζεύω
κεμέρι κουδουνάτο νὰ ἔχουν καὶ παχύ,
ἀπ' ὅλα τὰ καλά των τὸ πορτομὲνὸ ζηλεύω...
ἄχ! πῶς θὰ σ' ἀγαπούσα, στερλίνα μου πτωχή!

Δὲν 'πρόφθασε ἡ δόλια νὰ μᾶς παρηγορήσῃ,
οὔτε νὰ μᾶς χαϊδέψῃ καὶ νὰ μᾶς ἀσπασθῇ
ἀλλοίμονο 'στὸν Κόντε ἂν ἔξαφνα γυρίσῃ
ἐμπρὸς εἰς τὸν Μυλλόρδο χωρὶς νὰ δανεισθῇ.

Προχθὲς δηὸ τοκογλύφοι ἐδάνειζαν καθένα.
ποὺ 'πήγαιν' ἐμπροστὰ των νὰ τοὺς παρακαλῇ...
μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε κι' ἐμένα;
δὲν δίνετε, μοῦ εἶπαν, σὲ Κόντε σεβνταλῇ.

Γιατὶ καθὼς λουλούδια 'στῆς γῆς τὸ περιβόλι
καθεὶς ὁροσιὰ νὰ πέρνῃ ἀπὸ τὸν οὐρανό;
γιατὶ παράδες νᾶχουν οἱ παληαθρῶποι ὅλοι
κι' οἱ Κόντηδες μονάχα νὰ μὴν κρατοῦν λιανό;

'Εν ἀμαρτίαις ἡ Ἑλλάς πολλὰς περιπεσοῦσα,
μπαστούνια δὲ τὰ φούμαρα τοῦ Λόρδου τῆς εὐροῦσα,
τάς ὑμετέρας, κύριοι, στερλίνας αἰσθημένη
ἀνέλαβε τὸ θάρρος τῆς καὶ τάξιν μυροφόρου,
καὶ δι' ἐμοῦ ἐνώπιον ὑμῶν ὁδυρομένη
προσδέχεται τὴν σύμβασιν παντὸς βαρέος ὄρου.

Οἱμοὶ! φωνάζει, ὅτι νύξ ἀσέλγητος ἐστὶ,
ἀπένταρος καὶ σκοτεινὸς ἀχρηματίας οἶστρος,
ἀπ' ὅσα δὲ πρὸς δανειστὰς πρὸ χρόνων χρεωστεῖ
δὲν τὴν ξεπλύνει Τάμεσις καὶ Κηφισὸς καὶ Ἰστρος.
Δακρύων δέξασθε πηγὰς αὐτῆς τῆς μυροφόρου,
καμφοῖτε πρὸς τοὺς στεναγμούς καρδίας ταλαιπώρου,
κι' ἂν μὲ σκαρπίνια ἔρχωμαι τῆς τελευταίας μόδας
καταφιλῶ τῶν δανειστῶν τοὺς παναχράντους πόδας,
ὡν Λόρδος κρότον τοῖς ὡσὶν ἐξαίφνης ἤχηθεις
τῷ φόβῳ, φίλοι δανεισταί, ἐκρύβη παρευθὺς.
Μὴ ὥσπερ ἀνοικτὶρμονες τοὺς δούλους σας παρίδετε,
ἀλλὰ καὶ τώρα ἔχοντες ἀμέτρητον τὸ ἔλεος
ἐν πεποιθήσει πρὸς ἡμᾶς τὸν ὁβολόν σας δίδετε
ὅπως ὑμῇ τὴν χάριν σας κι' ὁ κύριος Πετρέλαιος.

'Οτε κι' οἱ ἑνδοξ' Ὑπουργοὶ μαζί μὲ τὸν Σωτήρα
'στοῦ δειπνοῦ ἐφωτίζοντο τὸν καθαρὸν νιπτῆρα,
ἀχρηματίαν ὁ Σωτὴρ νοσήσας ἐσκοτίζετο,
μὲ σκέψεις δὲ ὁδυνηρὰς ὁ νοῦς του ἐμαστιζέτο,
εἶπε δὲ πρὸς με σύννοφρος αὐτιὸ τοῦ Κόντη τράβα,
κι' ἂν τσαμπουνοῦν τὴν σήμερον πολλῶν φλυᾶρων γλωσσῶσαι
πῶς δὲν εὐρίσκω δάνειον, πῶς λάκκο ἔχ' ἡ γῆρα,
πρὸς τῆς Ἀγγλίας τοὺς υἱοὺς ἐγὼ ἀποστελῶ σε,
ἀλλ' ἐν τούτοις φοβηθῆς, ἀλλὰ τὸ πόδι κτύπα
ἐν τῇ θέματ' ἄρρητα μὲ στόμα παρλαπίπα.»
μὲ ἑνοδόχ.

Ἐκ τοῦ

Κι' ἰδοὺ κι' ἐγὼ προσέρχομαι πρὸς σας τοὺς ἑσπέρους
ὁποῦ θαρρεῖτε σκύβαλα τοὺς Κόντηδες καὶ οὐραῖα,
καὶ μὲ βαρεῖς παράποτα καὶ μ' ἐπιστῆντες ὅρους
'μπήγετε τὸ μαχαίρι σας μὲς 'στὸν Ρωμῆον τὰ κίβρια
καὶ πάλι μᾶς ποτίζετε σὰν τὸν Χριστὸ μὲ ζῆλο,
κι' ὁ σὶρ Μυλλόρδος ἔστειλε κι' ἐμένα σὲ ταξεῖο,
καὶ δίχως λόγο, κύριοι, τοῦ κάκου παραδέρνω
μέσα 'στῆς Λόντρας τὰ στενά γιὰ τὸ ψωροκουδούνι,
καὶ μήτε κἄν εἰς Ἀλεπούς κυνηγί δὲν ἐπῆγα
καὶ μὲς 'στὴ Λόντρα κόλλησα καθὼς 'στὸ μὲλ' ἡμῶν.

Δανείσετε γιὰ τὸν Θεὸ 'σ' ἐμένα τὸν ἀόμματο
κανένα ροῦχο σας παληό, κανένα ξεροκόμματο,
δανείσετε τὸν ἄμμοιο καὶ τὸν ξεντημεμένο,
ποῦ μὲς 'στὴ Λόντρα σὰν πουλὶ πετᾷ κυνηγημένο.
'Ολους τοὺς ὄρους δέχονται οἱ Μαραθωνομαχί...
θέλετε σεῖς τὴν εἰσπραξίν νὰ κάνετε μονάχι;
θέλετ' ἐμεῖς νὰ στέλλωμε αὐτὸ ποῦ σας ἀνηκε;
θέλετ' ἐγὼ τὴν εἰσπραξίν ἀπάνω μου νὰ πάρω;
θέλετ' ἐγὼ ἐνέχυρο νὰ μείνω κι' ὑποθήκη
κι' ὅλο τὸ κοντιλίκι μου νὰ δώσω γιὰ καπνὸ;
Θέλετε νὰ σκαλωστέ κι' ἐμᾶς τοὺς νταγαλαράδες
κι' οἱ φόροι μας νὰ σας δοθοῦν κἄν ἔμμεσοι κἄν ἀμεσοί,
καὶ τοῦτο τὸ δεχόμεθα, μὰ δώσετε παράδες,
ἀλλοιῶς ὁ Κόντες μ' ἕνα μπλοῦμ θὰ πῆσῃ μὲν 'στὸν Πάρι.

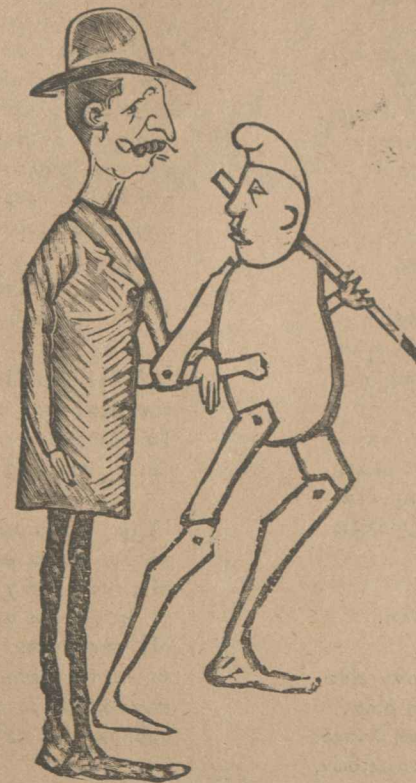
Καθόλου μὴ νομίζετε πῶς εἴμεθα πτωχοὶ
κι' ἂν φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν ἡ πίστις μας πῶς πέρνει
μὰ σὰν ραχδαία ὁ παρὰς κατρακυλᾷ βροχή...
γι' αὐτὸ 'ρωτᾶτε καὶ τὸν Λό, τὸν μπάρμπα μου τὸν Πάρι.
Παράδες ἄλλο τίποτα... ποτὲ δὲν χρειάζομεθα...
ὡς τώρα τοὺς ἐσκορπίζε ὁ Λόρδος σὰν ρεβίθια,
κι' ἂν βλέπετε πῶς θέλωμε συχνὰ νὰ δανειζόμεθα
ἐμεῖς αὐτὰ τὰ δάνεια τὰ 'πήραμε συνήθεια,
ἡ ἔξις δὲ μὲ τὸν καιρὸν δευτέρᾳ φύσει γίνεται,
κι' ἐνῷ ἀφθόνως ὁ παρὰς μὲ τὸ τσουβάλι χυνεταί
καὶ πᾶει σὰν Ἑγγλέζικο ἡ πίστις μας ρωλόγι
μὰ πάντοτε γιὰ δανεικὰ ἡ φοῦχτα μας μᾶς τρώγει.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγον μοναχὰ κι' οὐχὶ δι' αἰτίαν
ὁ Κόντες ἐπεχείρησε αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν
γιὰ νὰ σας δώσῃ μερικὰς λεπτάς διασπαφίσεις,
κι' ἂς μάθῃ κάθε δανειστὴς μηδαμινὸς καὶ νανὸς
πῶς μοναχὰ τὸν Ἑλληνα προώρουν ἡ φύσις
νὰ ζητιανεύῃ πάντοτε μὲ σ' ἡ κι' ὑπερηφάνως.

'Ηθελα κι' ἄλλα νὰ σας 'πῶ γιὰ νὰ σας καταπείσω...
κυττάξετέ με ἀπὸ 'μπρός, κυττάτε κι' ἀπὸ 'πίσω...
κυττάτε Κόντε μιὰ φορὰ, κυττάξετε πιπίνι...
κυττάξετε κομψότητα, κυττάξετε σκαρπίνι...
κυττάξετε τί σκύψιμο καὶ ρεβερέντσιαι κἄνω...
ἤθελα κι' ἄλλα νὰ σας 'πῶ καὶ νὰ σας ξεκουράνω,
μὰ 'στεῖρεψαν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ κλαῖγε κλαῖγε
κι' ἡ γλώσσα μου ἐπάνισσε ἀπὸ τὸ λέγε λέγε.

(Τῶν τοκογλύφων ὁ χορὸς
συνεδριάζει σοβαρῶς.)

Τοῦτος ποῦ μᾶς ἦλθε τώρα
τί χαλεπὸν τέτοιοιαν ὥρα;
Βρὲ καλῶς τὸν μουσαφίρη,
ποῦχε μούτρο κουρασάν...

δώστε του τοῦ κακομοίρη
κάτι τί γιὰ ν' ἀνασάνῃ.
Κόντε, κάθισε 'στὴν κώχη,
Κόντε, 'πὲς μας κι' ἄλλα λόγια,
πρὶν, καυμένη, 'στὴν ἀπώγη
σὲ τσακώσωμε τοῦ μπόγια.

Κόντε, γράψε 'στὸν Μυλλόρδο πῶς καὶ τούτῃ τὴν φορὰ
εἰς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων θὰ δανείσωμε παρὰ.
Κόντε, γράψε 'στὸν Μυλλόρδο καὶ σὲ κάθε σας παγκοίση
πῶς τὸ δάνειο τελειώνει, κι' ἔλα τώρα φίλα χέρι.
Κόντε, γράψε του κολάρα νὰ φορέσῃ πρὸ ψηλά.
Κόντε, γράψε του νὰ πάρῃ ἀληθοῦς Σωτήρα ὕψος,
Κόντε, γράψε πῶς τοῦ στέλλει χαιρετίσματα πολλὰ
καθ' Ἑγγλέζος Τραπεζίτης, καθ' Ἑβραῖος τοκογλύφος.
Κόντε, γράψε 'στὸν Μυλλόρδο νὰ μὴ λῶνῃ σὰν κερὶ,
Κόντε, γράψε 'στὸν Μυλλόρδο ταμπουρὰ νὰ μὴ βαρῇ.
Κόντε, γράψε νὰ χορέψῃ τὸ καγκέλι μὲ βιολιά
εἰς τὰ πέντε Βιλαέτια μὲ τὸν ρέκτῃ Βασιλῆα.

Δανεισταὶ κεφαλαιοῦχοι κι' εὐνοοῦμενοι τῆς μοίρας
ἐξ δανείσωμε παράδες εἰς τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας.
'Δεῖτε τον τὸν κακομοίρη τί πολλὰ ἀχάμνια ποῦχε!...
δεῖτε δώσωμεν παράδες 'στὸς βλαστὸς κλεινῶν προγόνων,
ποῦ φοροῦν κομψὸ σκαρπίνι κι' ὄχι πρόστυχο τσαρούχι,
καὶ σκονίζονται μὲ σκόνην Ἀλεπουδικῶν ἀγώνων.
Δανεισταὶ κεφαλαιοῦχοι κι' εὐνοοῦμενοι τῆς μοίρας
ἐξ δανείσωμε παράδες εἰς τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας.

Εἶναι κρίμα τέτοιον Κόντε νὰ τὸν τρῶγῃ συλλογή,
εἶναι κρίμα τέτοιον Κόντες 'στὸ ποτάμι νὰ πνιγῇ.

Φ. — Ἀρέστη μου, δὲν σούλεγα πῶς ὅλα θάβουν πρῶτα
καὶ 'στὴν Ἑλλάδα τοῦ λοιποῦ θὰ ξεχειλῇ τὸ χρέμα;
Πᾶει κι' αὐτὸ τὸ δάνειο τὸ τρισεκατοντάτο
καὶ τώρα θὰ γυρίσωμε μὲ τὸ πουργί γεμάτο.

Θ. — Ἐννοῶ σ' ἐμένα, δανεισταί...

Φ. — Ἐννοῶ σ' ἐμένα, δανεισταί... Καὶ 'σ' ἄλλα... καὶ τοῦ χρόνου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Φ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Θ. — Ὡς δὲς τοῦ Πατριάρχου καὶ γυρῶν τοῦ Θεόπουλου...

Πώς τούς εκαταφέραμε και πάλι τούς ερίφηδες!...
 μωρέ μὰ τοῦτ' οἱ Κόντηδες τί φοβεροὶ γαλίφηδες!...
 Πρῶτα θὰ δώσουν τὰ μισὰ, κατόπιν δὲ τὰ ρέστα,
 σὺ δὲ σὰν Ἕλληνα γνήσιος ὀφείλεις νὰ φωνάξεις
 πῶς πρέπει γιὰ τὸ δάνειο λαμπρὰ νὰ γίνη φέστα
 κι' ὁ Βασιλεὺς μετὰ πομπῆς κι' ἐπὶ χρυσῆς ἀμάξης
 νὰ πάη 'στὴν Μητρόπολι μὲ κάθε του παιδὶ
 κι' ἀπὸ 'κεῖ πέρα μὲ καὶ δῶ νὰ πάη 'στὸ Γουδί,
 νὰ πιάσουνε τὴν Ἀλεποῦ μαζὶ μὲ τὸν Σωτήρα
 καὶ τοῦ δανείου ἐθνικὸν νὰ δώσουν χαρακτήρα.

Μὰς ἐπεσκέφθη σήμερα κι' ὁ Λόρδος Ρότσερ
 κι' ὁ Κόντες τοῦ ἐβάστηξε λιγάκι τὸν βαρὺ,
 κατόπιν ὅμως ἀναψὲ σπουδαία ὁμιλία
 κι' ὁ Κόντες ἐβεβαίωσε τὸν Ρότσερ τὸν βλάμη
 πῶς ἂν 'στὸ μέλλον χρειασθῇ παράδες ἢ Ἀγγλία
 ἐν δάνειον προσφέρεται κι' ἐκεῖνος νὰ τῆς κάμη.

Ὁ Κόντες ὅλος ζάχαρι καὶ μόνος καὶ κανέλα
 γλυκοσαλιάζει, Περικλῆ, μὲ τῆς Μυλλαῖδες ὄλαις,
 'τρύπησαν τὰ σκαρπίνια του ἀπὸ τὸ σύρε κι' ἔλα
 κι' ὁ Σγούρας τὸν ἐδάνεισε νὰ βάλῃ μεντζισόλαις.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
 'στὸν ἀδελφὸ του τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, τὸ γράμμα σου σὰν εἶδα
 ὀλίγου δεῖν ἐκ τῆς χαρᾶς νὰ μοῦ σαλέψ' ἡ βίδα,
 καὶ 'στὸν Τρικούπην ἔτρεξα καὶ τοῦπα «μὴ λυποῦ,
 ὑπάρχει Δίκης ὀφθαλμὸς τοὺς πάντας ἀνταμεῖβων,
 μὲ τοῦτο δὲ τὸ δάνειον θὰ γίνῃς τοῦ λοιποῦ
 Σωτήρας 'στὸ τετράγωνον, Σωτήρας εἰς τὸν κύβον.»

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα μ' αὐτὸ τὸ νέον θαῦμα
 κι' ἐθεραπεύθη ἕκαστος τῆς πίστεώς μας τραῦμα
 κι' ὁ φθόνος κι' ἡ διαβολὴ τῶν πονηρῶν ἐπνίγη
 κι' ἔκαμε κι' ὁ Διάδοχος τῆς Ἀλεποῦς κυνῆγι.
 'Στὸ αἶμα του τὸ κυανοῦν ἀπὸ πολὺν καιρὸν
 καθὼς γνωρίζεις, Φασουλῆ, φλοῦξ ἦναψε μεγάλη,
 τὸ καταφλέγει φαίνεται τὸ πῦρ τὸ ἱερόν,
 αὐτὸ ποῦ λέγουν φέε σακρὲ κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
 καὶ δὲν 'μπορεῖ ἀκίνητος νὰ κάθεται 'στὸ σπῆτι
 γιὰτὶ τὸ τόσο καθιστὸ παραπολὺ τὸν πλήττει,
 εἰξεύρων δὲ σὲ ποιὸν κι' αὐτὸς θὰ βασιλεύσῃ τόπον
 θέλει καὶ σφίγγεται νὰ δρᾷ καθ' ἓνα κι' ἄλλον τρόπον,
 καὶ πότε τρέχει 'στὸν Σταυρὸ πρὸς εὐρεσιν ἀγῶνος
 καὶ πότε καθιδρὸς ὁρμᾷ 'στὸ Τρύπιο τὸ Λιθάρι,
 κεντᾶται δὲ πρὸς ἀμιλλαν πᾶς τοῦ στρατοῦ Δραχόνος
 καὶ μήτε τάλογα δὲν τρῶν ἀδίκως τὸ κριθάρι
 κι' ἔτσι κι' ἐκεῖνος φαίνεται παιδὶ τοῦ Βασιλῆα
 μεγάλας ὑποσχόμενον 'στὸ μέλλον ἐκστρατείας,
 καὶ ξεμουδιάζον καποτε ἀπὸ τὴν τεμπελιά
 καὶ κάμποσα κοπρόσκυλα τῆς ἀριστοκρατίας.

Τοιοῦτοτρόπως, Φασουλῆ, τὴν Ἀλεποῦ ἂν κρίνῃς
 ἀξίζει ὁ Διάδοχος τοὺς γενικοὺς ἐπαίνους,
 γιὰτὶ καὶ μὲς 'στὸ ζάπλωμα παντοτεινῆς εἰρήνης
 καὶ 'στὸν βαθὺν τὸν λήθαργον τοῦ γιγαντώδους γένους
 πρῶτον ἐξυπνᾷ ὅξυς σαλπίγγων ἤχος,
 πρῶτος αὐτὸς περιφρονεῖ τὴν σκόνη καὶ τὸ ψῦχος,
 καὶ σχίζει γιὰ τὴν Ἀλεποῦ μποστάνια, τάφρους, δάση,
 ἀφοῦ δὲν ἔχει ἄλλο τι πρὸς τὸ παρὸν νὰ πιάσῃ.

'Στοῦ Καραπάνου, Φασουλῆ, τὸ σπῆτι κατ' αὐτὰς
 εἶδα συνεδριάζοντας καμπόσους Βουλευτάς,
 κι' ἐρώτησαν περιεργοὶ πολλοὶ τὸν θυρωρὸν,
 ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν 'σκάμπαζε τί διάβολο συμβαίνει,
 κι' ἐκεῖνοι συνεδρίαζαν κλεισμένων τῶν θυρῶν
 χωρὶς κανεὶς πρὸς φυσικὴν ἀνάγκην του νὰ βγαίῃ.
 Καὶ λέγεται πῶς ἄνεμος σωτήριος φυσᾷ
 καὶ νέον κόμμα ἢ πατρίς ἀρχίζει νὰ κλωσσᾷ,
 ὁ κόσμος δὲ περίτρομος ἰλιγγίᾳ καὶ φρίττει
 καὶ τοῦ 'ψηλοῦ πολιτευτοῦ τὸ φημισμένο σπῆτι,
 ποῦ ἄλλοτ' ἐτροχίζετο συγγῆς Κολοκοτρώνης,
 ἀπόρρητον νομίζεται μαντεῖον τῆς Δωδώνης.

'Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
 τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀδελφέ μου Περικλέτο... ὅσο 'γρήγορα 'μπορεῖς
 τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου καὶ γιὰ 'μὲ νὰ συγχάρῃς.
 Τὰ καινούρια τρόπαιά του μοῦ 'σαλέψαν τὸ μεγάλο
 καὶ γι' αὐτὰ στιγμὴ δὲν παύω 'στους Ἑγγλέζους νὰ 'μυλῶ.

Ἀρμ' τὸ κόμμα τὸ καινούριο τί σοῦ λείει, Περικλέτο;
 τὰ δῶ πόδια μας θὰ βάλῃ μέσα σ' ἓνα στιβαρό.
 Μὲς 'στὴ μιὰ χαρὰ κι' ἡ ἄλλη... 'στῆς πολλαῖς μας συμφορῇς
 τί θὰ γίνωμε μὲ τούταις τῆς ἀτέλειωταις χαραῖς;
 Μὲ τὰς τόσας συγκινήσεις ἀγαθῶν ἀπροσδόκητων
 κι' ἐν τῇ μέσῳ τῆς πανδῆμον τοῦ δανείου ἐροτῆς
 εἶναι κίνδυνος καθένας ἐξ ἡμῶν τῶν εὐαίσθητων
 σοβαρὰν νὰ πάθῃ βλάβην τῆς μεγάλης ἀορτῆς.

Ποῖος ἀσίκης σὰν τὸν Κόντε μὲς 'στὴ Λόντρα περπατᾷ
 μὲ ταγάρια 'μπρὸς καὶ 'πίσω καὶ γαρούφαλο 'στ' αὐτὴ;
 Διεσώθημεν μοιραῖως ἐκ τοῦ μέλλοντος κινδύνου,
 μὰς εὐλόγησε κι' ὁ Γλάδστον μὲ τὰ δῶ του σὰν παπποῦ,
 ὁ δὲ Κόντες ὑπερχαίρων εἰς τὸ Πάρκο τοῦ Λονδίνου
 ἔπιασε μὲ τρεῖς Μυλλαῖδες τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς.

Χαιρετίσματα 'στὴν σκόνῃ τῆς κλεινῆς ἰσοτεφάνου
 καὶ νὰ 'πῇς, βρε Περικλέτο, 'στους πολλοὺς καὶ τοὺς ὀλίγους
 πῶς γι' αὐτὸ τὸ νέον κόμμα τοῦ κυρίου Καραπάνου
 σοβαρῶς θὰ συζητήσω καὶ μὲ Τόρεις καὶ μ' Οὐγγους.
 Ἀσπασμούς 'στὸν Καραπάνο, ποῦ τοῦ βάλῃ νὰ μὲς αἰτῶν
 ἀσπασμούς καὶ 'στὸν Μυλλάρδο, τὸν Σωτήρα, τὸν γιὰτὶ
 κι' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἔχῃ καὶ τὸ δάνειο τελειώσει
 κι' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ χάσω καὶ τῆς μυίγας νὰ μετῶ,
 ποῦ καθίζουν 'στὰ καπούλια Βρεττανῶν χρυσογαϊδάρων,
 μὲ τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας ἐπιστρέφω ἄρον ἄρον.

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ πάλιν εἰς τ' Ὁδῆον μὲ τ' Οὐγγερὸν τὸ βιολί
 ὁ κόσμος ἐτρελλάθη κι' ὁ νοὺς τοῦ Φασουλῆ,
 καὶ τοῦ λαμπροῦ τεχνίτη τὸ μαγικὸν δεξάρι
 κατώρθωσε καὶ τοῦτον εἰς ὕψος νὰ ἐξάρῃ
 καὶ γὰ φωνάζουν ὅλοι ἀγῶν, Χριστέ, κι' ὅς φέξῃ...
 χαλάλι γιὰ τὸν Οὐγγερὸν τὰ φράγκα μας τὰ ἔξῃ.

Καὶ νέον Περιοδικὸν ἀπὸ τὰ πρὶν μεγάλα,
 ὀνομαζόμενον Πειθὼ κι' ὠφέλιμον τὰ μάλα.
 Κατὰ δεκαπενθήμερον κομψότατα ἐκδίδεται.
 πρὸς ὅλους σας τὸ συνιστῶ, καὶ λάβετε καλῶς.